

Mgr. MARIE BENEŠOVÁ
MINISTRYNĚ SPRÁVEDLNOSTI ČR

Praha 8. října 2021
Č.j. MSP-720/2021-ODKA-DOH/4
Počet listů: 1

Vážený pane předsedo,

odpovídám na Vaše podání označené jako „rozklad“ ze dne 16. 8. 2021, které směřovalo proti mé odpovědi ze dne 23. 7. 2021, č. j. MSP-720/2021-ODKA-DOH/2, na Vaše podání označené jako „žádost o informace dle § 11 zákona č. 90/1995 Sb., jednací řád Poslanecké sněmovny“, ze dne 29. 6. 2021, v němž jste žádal o poskytnutí podkladů shromážděných v souvislosti s výběrem kandidáta na pozici nejvyššího státního zástupce. V podání označeném jako „rozklad“ mimo jiné uvádíte, že na vyřízení Vaší žádosti by se měla uplatnit pravidla podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.

V této souvislosti považuji za důležité úvodem připomenout rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, čj. 5 A 159/2002-49, v němž se soud vyjádřil k obdobné situaci a uzavřel, že „žádá-li senátor ministra o poskytnutí informací a vysvětlení potřebných pro výkon své funkce podle § 12 odst. 1 zákona č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, nevystupuje v tomto vztahu ministr jako vedoucí ústředního orgánu státní správy, který poskytuje informace o činnosti vztahující se k působnosti ministerstva, nýbrž jako člen vlády (ústavní činitel). V této situaci není ministr povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.“

Tyto závěry jsou na nyní posuzovaný případ plně aplikovatelné, neboť právní úprava žádostí o informace podle zákona o jednacím řádu Senátu je totožná jako právní úprava téhož podle zákona o jednacím řádu Poslanecké sněmovny. Je tedy třeba dospět k závěru, že **ministřyně spravedlnosti není ve smyslu vyřizování žádostí o informace podle zákona o jednacím řádu Poslanecké sněmovny povinným subjektem podle § 2 odst. 1 zákona**

o svobodném přístupu k informacím. Vzhledem k výše uvedenému tedy Vámi odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2013, sp. zn. 8 Aps 5/2012, není relevantní, neboť právní úprava zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, je významně odlišnější od zákona o jednacím řádu Poslanecké sněmovny a zákona o jednacím řádu Senátu, který Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku aplikoval.

V souladu s uvedeným si Vám dovoluji připomenout, že vzhledem k tomu, že návrh na jmenování nejvyššího státního zástupce je specifickou pravomocí ministra spravedlnosti jako člena vlády, probíhá výběr kandidátů na pozici především na základě pečlivé úvahy ministra, následně doložené v náležitém odůvodnění zmíněného návrhu kandidáta předloženého vládě.

V odpovědi ze dne 23. 7. 2021 jsem Vám vysvětlila, že zákon o státním zastupitelství neupravuje závazný postup, který by obsahoval konkrétní stanovená pravidla pro fázi předcházející jmenování nejvyššího státního zástupce.

Připomínám také to, že v souladu s ustanovením § 9 odst. 1 zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů, ministr spravedlnosti vládě předkládá návrh nejvyššího státního zástupce, přičemž teprve vláda kandidáta nejvyšším státním zástupcem jmenuje (a může jej také odvolat). Přestože tedy zákon nepředepisuje závazný postup výběru kandidátů na zmíněnou pozici, byl jste v odpovědi ze dne 23. 7. 2021 dostatečně obeznámen s mým postupem při výběru kandidáta na pozici nejvyššího státního zástupce.

V souladu s výše uvedeným se ostatně vyjádřil i Městský soud v Praze v usnesení č. j. 6 A 66/2021-31, v němž došel k závěru, že „*v zákoně o státním zastupitelství proces, který předchází jmenování Nejvyššího státního zástupce, není nijak upraven. Podle názoru soudu se tak nejedná o právní postup, který by měl zákonem stanovená pravidla, a který by byl pro ministryni spravedlnosti závazný.*“ Soud následně dodal, že „*návrh na jmenování Nejvyššího státního zástupce je spojen s pravomocí ministra spravedlnosti jako člena vlády, a v tomto směru se tak nejedná o výkon správní působnosti, ale o výkon politické vůle ministra jako člena vlády, kdy odpovědnost za osobu, která do této funkce má být jmenována, nese on jako člen vlády a poté v případě jmenování vláda, která takovou osobu, za zákonem a judikaturou vymezených podmínek, může odvolat.*“

Dodávám, že jedinými shromážděnými podklady pro výběr kandidáta na pozici nejvyššího státního zástupce jsou přílohy materiálu, který jsem předkládala vládě; tedy profesní

životopis JUDr. Igora Stříže, jeho lustrační osvědčení podle zákona č. 451/1991 Sb., a jeho osvědčení o přístupu k utajovaným informacím. K tomu doplňuji, že vládě jsem, stejně jako Vám, podrobně popsala, jakým způsobem jsem navrženého kandidáta vybírala. Dále uvádím, že profesní životopis JUDr. Stříže je veřejně dostupný mimo jiné na internetových stránkách Nejvyššího státního zastupitelství (<https://verejnazaloba.cz/nsz/vedeni/igor-striz/>); co se týče ostatních dokumentů, nepovažuji, vzhledem k jejich povaze, jejich poskytnutí a zveřejnění za vhodné (ke stejnému závěru by přitom podle mého názoru vedlo i posouzení podle zákona o svobodném přístupu k informacím).

Závěrem připomínám, že dle § 152 správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, lze rozklad podat pouze proti **rozhodnutí** ústředního správního úřadu, ministra nebo vedoucího jiného ústředního správního úřadu v prvním stupni. **Rozklad proti odpovědi ministra v souladu se zákonem však přípustný není.** I podle zákona o svobodném přístupu k informacím by Vaše podání mohlo být posouzeno jen jako stížnost; tento zákon se však nepoužije a z toho důvodu nelze než reagovat na Vaše podání touto formou. Tento postup mi doporučila i rozkladová komise, které jsem Vaše podání předložila.

S úctou

Vážený pan
Mgr. et Mgr. Jakub Michálek
poslanec a předseda poslaneckého klubu Pirátů
Bořivojova 108
Praha 3

ID DS: 4memzkm